

25 Σεπτεμβρίου 2022

Άγιος Σωφρόνιος Ιεροσολύμων: Ο άγιος Ιωάννης ήταν Πρόδρομος με δυο τρόπους...

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων Εγκώμιον εις τον άγιον Ιωάννην τον Πρόδρομον

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=353091>

γ'. Τώρα όμως που πρέπει να ξεκινήσω το ουσιαστικό μέρος της ομιλίας μου και με θαμπώνουν τα τόσο πολλά και θαυμαστά γεγονότα που αναφέρονται στο πρόσωπό σου, γίνεται πιο μεγάλη η απορία και μου σφίγγει την καρδιά, γιατί μου είναι δύσκολο να αποφασίσω από που ν' αρχίσω τη διήγησή μου.

Να μιλήσω πρώτα για τη γέννησή σου, που, όπως μας προανάγγειλε ο Γαβριήλ, θα γίνει αφορμή χαράς σ' όλο τον κόσμο;

Να πω, πως η προχωρημένη στα γηρατειά στείρα μάνα σου, έκρυβε την εγκυμοσύνη της;

Να φανερώσω το σκίρτημα που έκανες μέσα στην κοιλιά της μάνας σου, που με

αυτό πρώτος κήρυξες ως πραγματικό Θεό αυτόν που βρισκόταν στην κοιλιά της Παρθένου Μαρίας;

Να μιλήσω για το πώς η Θεοτόκος Μαρία θέλησε να πληροφορηθεί για τον τοκετό της στείρας συγγένισσάς της;

Ότι ανάλαβε να κάνει τριήμερη πορεία για να την επισκεφτεί στο σπίτι της;

Ότι έμεινε τρεις ολόκληρους μήνες κοντά της για να βοηθηθεί με το να παρακολουθήσει τα γεγονότα της θαυμαστής σου γεννήσεως, να αποδεχτεί το ότι θα γίνει η ίδια η απειρόγαμη μητέρα του ενός Προσώπου της Αγίας Τριάδος, δηλαδή μητέρα του Θεού Λόγου, που πραγματικά με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος τον συνέλαβε στην κοιλιά της, χωρίς ανδρική συμμετοχή;

Να θυμηθώ, πόσο παράδοξα σε γαλακτοτρόφησε και σε θήλασε ο γερασμένος και ξερός μαστός της Ελισάβετ;

Να πω πόσο αδύνατο ήταν στον κόσμο να σε μιμηθεί στη φοβερή νηστεία που έκανες στην έρημο και πώς έφυγες από την έρημο και παρουσιάστηκες στον Ισραηλιτικό λαό, ο τελευταίος προφήτης της Παλαιάς και ο Πρώτος της Καινής Διαθήκης, για να τους κηρύξεις τη βασιλεία των ουρανών και να τους φανερώσεις τον Ιησού Χριστό;

Να φέρω στη μνήμη μας τον Ιορδάνη ποταμό όπου καθάριζες το λαό από τις αμαρτίες του και όπου καθαρίστηκες από το Χριστό, που σε αξίωσε να γίνεις λειτουργός και ιερούργός στη δίκη Του Βάπτιση;

Να παραθέσω όσα σοφά και άγια νομοθέτησες με φιλανθρωπία προς αυτούς που σε ρωτούσαν;

Να σε επαινέσω γιατί με τόση επιμονή και σταθερότητα απειλούσες αυτούς που παρανομούσαν;

Να μιλήσω για την παρρησία που έδειξες μπροστά στους άρχοντες και βασιλιάδες, ώστε να τους προξενείς κατάπληξη και να αναγκάσεις τον Ηρώδη το βασιλιά να τρομοκρατηθεί δίκαια, αν και αργότερα το ερωτικό του πάθος έδιωξε από την ψυχή του αυτό το φόβο;

Να τονίσω πόσο γενναίος στάθηκες την ώρα που σου 'παιρναν το κεφάλι και έτσι σε έκαναν να είσαι πραγματικός Πρόδρομος του Σωτήρος Χριστού;

Και ήσουν Πρόδρομος με δυο τρόπους. Όχι μόνο γιατί γεννήθηκες πριν απ' αυτόν και βάδισες πριν απ' αυτόν πάνω στη γη, μα και γιατί κατέβηκες στον Άδη, πριν

από το Χριστό και τον κήρυξες σ' αυτούς που περίμεναν τη Σωτηρία και τη λύτρωση από τις αμαρτίες τους, πράγμα που το 'χες κάνει πιο μπροστά και γι' αυτούς που ζούσαν μαζί σου πάνω στη γη.

δ'. -Με ποιο απ' όλα αυτά τα θαυμάσιά σου να καταπιαστώ πρώτα και με ποιο ύστερα; Γιατί το καθένα απ' αυτά ειλικρινά φαίνεται να έχει τις ίδιες αξιώσεις υπεροχής προς το άλλο και να προβάλλει δικαιωματικά την ίδια απαίτηση να μπει πρώτο στη σειρά του λόγου και συγχρόνως να ολοκληρώσει και να τελειώσει το λόγο αυτής της εγκωμιαστικής ομιλίας μου.

Το καθένα απ' αυτά σαν να θέλει να εμποδίσει τη γλώσσα μου ν' ασχοληθεί με κάποιο άλλο και ν' αρχίσει με κείνο τη διήγηση, με φόβο μήπως λησμονηθεί και δεν φανερωθεί σ' όλη την τελειότητα και πληρότητά του. Έτσι μου φαίνεται ότι θα ήταν καλά να κρατήσουμε τη σειρά που μας επιβάλλει η χρονική αλληλουχία των γεγονότων και όποιο απ' αυτά έχει πρώτη θέση μέσα στην ιστορία να πάρει και την πρώτη θέση μέσα στην ομιλία μας.

Μ' αυτόν τον τρόπο το καθένα θα πάρει τη σειρά που του πρέπει και η εξιστόρηση του κάθε γεγονότος θα γίνει σύντομη και όπως πρέπει και δεν θα δημιουργηθεί ιστορική σύγχυση με τη χρονική αταξία της αναφοράς των γεγονότων. Τηρώντας αυτή τη χρονική σειρά μοιάζω σαν να επαινώ εκείνον το Λάβαν της Παλαιάς Διαθήκης που με δολιότητα προσπάθησε να κατοχυρώσει τη μεγαλύτερη κόρη του έναντι της μικρότερης και δεν δέχτηκε να παντρέψει τη μικρή πριν από τη μεγάλη, αν και εκείνος που θα τις έπαιρνε προτιμούσε και ποθούσε τη μικρή, όχι μόνο για τη σωματική, αλλά και για την ψυχική ομορφιά της (Γεν. 29, 15-30).

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στην αρχή της ομιλίας μας και ας μιλήσουμε για τη θαυμαστή σύλληψη του Τιμίου Προδρόμου, αφού θα μπορούσε να είναι αυτή η αρχή της όλης διηγήσεως και να βάλει σε σειρά όσα πρόκειται πανηγυρικά να αναφέρουμε, έτσι όπως θα ευδοκήσει να μας χαρίσει τη δύναμη του λόγου αυτός που σήμερα εγκωμιάζεται. Αλλά δεν θα ήταν ασύμφορο να αρχίσουμε την ομιλία μας από γεγονότα που προηγούνται.

Έτσι θα δείχναμε ότι και πριν από τη σύλληψή του, αυτός φανερώθηκε πως θα γίνει μέγας και τρανός και πως θα υπηρετήσει την προσδοκία των ανθρώπων για πολύ πιο μεγάλες και σωτήριες υποθέσεις, εφόσον δεν θα έμενε άσχετος από τις συνέπειες που είχε για όλο το ανθρώπινο γένος η πτώση των πρωτοπλάστων. Εξαιτίας αυτής της πτώσεως είχαμε φτάσει στο σημείο να ζούμε πάνω στη γη με αθλιότητα και να καταλήγουμε στη φθορά, σαν γενικοί κληρονόμοι της

αποφάσεως του Θεού που είπε: «Χώμα είσαι και στο χώμα θα ξαναγυρίσεις» (Γεν. 3, 19).

Αυτό ήταν η φυσική κατάληξή μας, σαν καταδίκη της παρακοής μας. Αλλά αυτή η αθλιότητα της ζωής των ανθρώπων δεν ήταν η μοναδική. Την ακολουθούσε και η αποστασία από το Θεό. Γιατί οι άνθρωποι λησμονήσαμε τον Κύριο και δημιουργό του σύμπαντος Θεό και λατρεύαμε πολλές φορές άλλους ανθρώπους που καθόλου δεν μας ξεπερνούσαν στην αμαρτία και στην αθλιότητα. Άλλες φορές πάλι είχαμε για Θεούς αντικείμενα και είδωλα που τα κατασκευάζαμε με τα ίδια μας τα χέρια. Από εκεί φτάσαμε να δουλεύουμε στα πάθη της ατιμίας, αφού προσφέραμε την τιμή και τη λατρεία που αρμοζε μόνο στο Θεό, στα άτιμα είδωλα και στους δαίμονες.

Τέτοια κατάπτωση και τέτοια διαστροφή είχαμε πάθει που δεν μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερη απ' αυτή και που είχε ανάγκη να δεχτεί θεραπεία τόσο δυνατή και τόσο μεγάλη, ανάλογη με το μέγεθός της. Και η μοναδική θεραπεία γι' αυτήν την αρρώστια ήταν να μοιάσει ο κτίστης και δημιουργός Θεός με τα κτίσματά Του. Να γίνει δηλαδή ο Θεός άνθρωπος, όμοιος με μας, παίρνοντας ανθρώπινο σώμα και ανθρώπινη ψυχή.

Έτσι πήρε σαν γνήσιος άνθρωπος όλα τα ιδιώματα της ανθρώπινης φύσεως, που είναι απαλλαγμένα από την αμαρτία. Ανέλαβε δηλαδή, όλα τα αδιάβλητα πάθη του ανθρώπου. Στο πρόσωπό Του ενώθηκαν τέλεια και πραγματικά Θεία και η ανθρώπινη φύση και με την ένωση αυτή στάθηκε δυνατό να διασωθεί ο άνθρωπος, που κρατιόταν και κρατιέται με τη θέλησή του αιχμάλωτος στα αμαρτωλά πάθη.

Έτσι δόθηκε η δυνατότητα κάθε άνθρωπος να αναγεννιέται μέσα στο Χριστό και να μπορεί να αποκτήσει την αιώνια μακαριότητα, για την οποία τον προόρισε ο Θεός από τότε που τον δημιούργησε.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Θεϊκό Λυχνάρι, ο Τίμιος Πρόδρομος, Πέντε εγκωμιαστικοί λόγοι στον Τίμιο Πρόδρομο», των εκδόσεων Ετοιμασία, της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Καρέα.

<https://bit.ly/3LWto77>